

Maar ik had ook zoo héél zeker in je geloofd!

Van dien dag af las Fietje in haar wonderlijk boek. Het vertelde haar aldoor meer. Het leek wel of zij zoo heel lang geslapen had of met dichte oogen had gezeten, of ze niets had kunnen zien. Maar nu ineens kéék ze . . . en Fietje zag weer een heele wereld. Wat prettig, als je in een boek kunt kijken en veel mooie platen zien, als je erbij kunt lezen wat die platen eigenlijk willen zeggen. 't Was winter buiten, en koud, Fie zag het wel als ze door het raam van de kamer in den tuin lag te kijken, daar zag ze vogels hippen, daar lag op een morgen weer sneeuw, och . . . eerst had ze ook niet meer om de sneeuw gegeven, het was toch niet voor haar en ze hield nergens van, maar in haar boek stond een plaat van vogels die zoo'n honger en dorst hadden en die haast bevroren in den harden, nijpenden winter. Toen ging Fie aan de vogeltjes denken en ze ging er ook naar kijken. Strooit U nog wel altijd eten, moeder?" vroeg ze dan, „of doen de jongens het? En hebben ze dat drinkpotje nog? Weet u nog, dat de vogels in den tuin eens een lichtje in een kistje hadden, waar de drinkpot op stond, zoodat het water niet meer kon bevriezen. Dorst is nog erger dan honger voor vogels, nietwaar moeder?"

„Ja, dorst is heel erg," zei moeder, „maar wij zorgen overal voor, als alle menschen zoo doen, dan lijden de dieren geen gebrek." En moeder kwam bij Fie en sloeg den arm om haar heen en kuste haar. „Je bent zoo goed, lieve schat," zei moeder bewogen, „als ik nu maar gelooven kon dat . . . je zoo flink en opgewekt zou blijven. Wat lief dat je nu om de vogels denkt! Vertelt het boek nog meer? Ja, heel véél zeker nog. Ga je nu weer van lezen houden? En heb je wel gezien hoe blij Jet toch was toen je zoo met haar over het boek praatte? Nu moet je nog méér lezen en haar weer een groot verhaal doen als ze weer komt. En moeder is toch zoo gelukkig als je maar éven lacht. En nu heeft moeder dat geluk gevoeld."

„Ja" . . . zei Fie zacht en ze kuste moeder ook, ze deed zelfs den arm om moeders hals. Later las ze dan weer verder. En Fietje droomde soms diep over dat boek weg, dan dwaalde ze zelfs met elfjes en prinsesjes langs velden en door bosschen, ze plukte mee bloemen en ook vruchten, zij nam wat mee naar huis, ja, zij genoot met die wonderbaarlijke wezentjes uit de verhalen op lange verre tochten. En de zon . . . en 't was zoo lekker warm in die bosschen . . . Dan keek Fietje soms op en ze zag ineens weer den naakten tuin; dat was zoo, maar . . . dat wordt toch óók wel eenmaal weer anders. Als het lente werd! Ja, Fie had nooit meer aan de lente gedacht, maar die komt, dat het buiten weer net zoo mooi van groen en bloemen wordt als in het boek. Fie lag te kijken. Hè . . . ze zou iets willen vragen, maar moeder was net weg.

Toen moeder weer in de kamer kwam, vroeg ze: „moeder . . . maar ééne keer wordt het toch weer lente, nietwaar?"

„Ja, natuurlijk schat" — zei moeder, „wóú je dan dat het lente werd? Het is al Januari en je wordt gauw jarig — dan wordt je al tien — en daarna is het heel vlug Februari en die lieve maand geeft al enkele lentedagen — of uren — en dat is toch ook al heel wat. O, je zult het zien, dan springen we naar Maart, maar al roert die zijn staart, hij gluurt ook ineens met de zon door de wolken en opeens is het zóó warm, of je al werkelijk in den zomer bent. Wou je dan met de lente naar buiten gaan, schat? Zeg moeder dat eens! Wou je, als alles buiten weer gaat leven, in het zonnetje

zitten of stilletjes loopen en dan weer nieuwe krachten opdoen, en nieuwen lust, zooals alle flinke kinderen hebben?"

„Ja” . . . zei Fietje zachtjes, „dat wil ik.”

Toen zuchtte moeder zoo diep uit — ze geloofde nu zoo werkelijk.

Och, wat zouden ze allen toch blij zijn met een hersteld Fietje en wat zouden Jet haar oogen weer stralen als ze inplaats van een ziek nichtje een gezond, fleurig kame-raadje zou vinden. Jet had zooveél gedaan, net als iedereen en nu moest Fietje toch zelf de rest doen; ze scheen dat nu ook te willen, maar moeder zei toch nog heel ernstig:

„En dan moet je natuurlijk ook nog een beetje beter gaan eten, of eigenlijk een hééleboel beter, want dat is toch maar zoo erg treurig gesteld. Zul je dat dan óók gaan doen, zoodat je dan in de lente weer twee beenen hebt om op te staan en ook ver te gaan? Zonder beenen doe je niets en alle stevigheid komt ook van flink eten.”

Fietje keek moeder aan, ja, ze wist wel dat het hier ook zoo erg haperde. Maar ook *dat* zou ze dan wel willen doen, ze zou het tenminste probeeren. Als moeder met iets op een bordje of met een glaasje melk kwam . . .

„Ja . . . dat zal ik dan óók wel doen” . . . beloofde ze toen stil en zeker.

Jet liep door de hardbevoren laan toen ze Thea daar daar tegenkwam. Thea was bij Ans en haar op school, maar ze hadden zich nooit veel met haar bemoeid, ze vonden haar beiden geen aardig meisje. Thea had eerst in de stad gewoond en toen had je natuurlijk niet veel met haar te maken, maar sinds het late najaar voor dezen winter was ze met haar ouders opeens in een groot nieuw huis aan den straatweg buiten komen wonen, dat huis, zooals Thea met een beslist mondje beweerd had, had haar vader daar laten zetten. Hij was rijk, Thea's vader en iedereen wist dat wel, ze was een eenigst meisje en het was bij allen op school ook wel bekend dat ze een erg verwend kind was. Jet was ook alleen, maar mijn moeder heeft nooit zoo raar met me gedaan, had Jet wel tot Ans gezegd. Nu ja, maar 't kwam ook zeker omdat de ouders van Thea zooveel rijker waren. Hoe 't ook zij, het was maar een geluk dat je beiden niet van het zelfbewuste meisje hield, dachten Jet en Ans, want nu ze buiten was komen wonen, zoo dicht bij jullie beider laan, had je je anders toch wel eens met haar moeten bemoeien; nu deed je het niet, ze moest haar vriendinnen in de stad maar houden. Toen Ans en Jet merkten dat Thea ook buiten was komen wonen, hadden ze mekaar heel beslist gezegd: nu, ze doet maar! En daar lag alles in, daar kon je alles uit weten. Thea zou vast niet de derde in het verbond worden. Ze hadden haar net zoo min noodig als kiespijn. En daarom — want al te onbeleefd kun je niet doen — gingen ze haar maar voorbij als een half vreemd kind. Ze fietste ook naar school, maar als je haar zag liet je haar voor blijven of als ze langs je heen kwam, gingen jullie expres teuten of je kon afstappen en wat aan je tasch doen. Ze zou er vast geen plezier van hebben om zoo gek deftig tegen je te doen. Ans vond altijd dat

dat kind zoo raar haar neus kon optrekken of ze nóg zoo gewichtig was. Ze waren ook eens bij Thea op een partijtje geweest, toen haar ouders de koperen bruiloft vierden en zij de heele klas had mogen vragen, en het was een groot feest in een hotel geweest met een uitgebreid diner erbij. Alle ouders hadden het veel te overdreven gevonden. En waar Thea later teruggevraagd werd, daar vond ze geen diner, maar enkel wat pret en spelletjes. Misschien geloofde ze wel dat háár ouders het 't beste hadden gedaan en voor haar het mooiste feest van de heele school hadden gegeven. Nu, ze mocht gelooven, maar van vader en moeder mochten Ans noch Jet ooit meer naar een feest met een diner in een hotel. Je had Thea nog eens teruggevraagd, maar toen was ze niet gekomen; ik moet te veel uit, had ze gezegd, en je geeft er niet meer om als je altijd maar uit gevraagd wordt. Dat zou wel geen grootspraak zijn, want Thea ging met haar moeder ook al naar grootemensen-dingen toe, ze zei dat ze dansen kon, ze kon van alles. Neen . . . Thea was geen meisje waar je veel leuk plezier mee kon hebben. En daarom lieten Ans en Jet haar nu maar op dien straatweg wonen en . . . links liggen.

Zelf scheen dat Thea wel eens wat te hinderen, omdat ze dicht bij huis nu heelemaal geen meisjes meer kon vinden, ze zou zich wel bij Jet en Ans willen aansluiten, als die maar wilden. Het was toch soms wel eens leuk buiten, sneeuw en een glijbaan in de laan, daar dicht bij haar huis, waar Jet en Ans niet ver van elkaar woonden; maar als Thea ook in de laan ging loopen of ze gleed over een ijsbaan, dan gingen Ans en Jet ineens weer ergens anders heen of ze gingen bij mekaar het huis in. Thea begreep wel dat ze niet veel van haar wilden weten, die twee, ze had er ook al pruilend iets van tot haar moeder gezegd en die had haar geraden die meisjes dan maar eens op wat pretjes te vragen, maar Thea had geantwoord: dat doen ze misschien tòch niet. Zijn ze dan zulke dikke vriendinnen samen? vroeg Thea's moeder. Probeer het nog maar eens goed. Maar Thea voelde dat ze deze twee meisjes niet zoo gemakkelijk zou kunnen pakken. En toch hadden die Ans en Jet soms zulk een pret in de laan, dat zij, als ze 't weer zag, er haast jaloersch van werd en wel zou kunnen huilen omdat ze niet mee mocht doen. Ze liep al eens langs Ans heen met een vriendelijk en lachend gezicht — Ans leek haar het moeilijkste te winnen, Jet had, dacht ze, wel een beetje een zachtere stem ook en die kon dus wel liever — en ook toeschietelijker zijn. Maar moeilijk was het bij die meisjes in de gunst te komen, en Thea kon hier buiten toch niet altijd alleen blijven nu ze haar vriendinnen in de stad zoo ver was kwijtgeraakt in haar vrije uren en middagen.

Bij Jet had Thea nu al veel langs geloopt en ingekeken als ze haar niet in de laan vond. „Wie is toch dat meisje dat telkens toch zoo naar onze ramen kijkt?” had Jets moeder ook al gevraagd. „O . . . dat is Thea . . . van onze school, ze is immers buiten komen wonen, Ans en ik zijn er toch ook nog eens op partij geweest,” zei Jet wat vlak langs haar neus. „Maar laat je haar dan zoo inkijken? Praat je niet tegen haar?” vroeg moeder weer. Jet wist niets te zeggen, want moeder zou haar onvriendelijkheid wel niet aardig vinden. „Ans en ik gaan toch samen, wat doet zij erbij?” zuchtte Jet nog even. Maar ze begreep wel dat moeder dat vragend inturen van Thea wel wat hinderlijk vond — of niet dat inkijken dan, maar omdat Jet zoo stokstijf in de kamer bleef zitten en niet naar dat kind ging kijken of haar eens groette. „Nou ja . . . als ze hier is komen wonen, kan ze toch wel eens met jullie meedoen,” zei moeder weer goedig, „als je zèlf eens alleen liep? . . . Wil Ans of jij het dan niet?”

„Allebei” — bekende Jet eerlijk.

Moeder zei niets meer, je hoefde Jet nooit erg veel te zeggen, wist ze. En den eersten keer toen Thea weer in de laan liep en Jet toevallig net naar Fie ging, ja . . . toen zeiden ze mekaar gedag en Thea liep haast vanzelf mee, zoo maar, zonder dat

haar een woord gezegd was. Thea liep weer met den grooten hond te stappen, dien ze dan zeker voor gezelligheid meenam bij gemis aan een vriendin. „Waar ga je naar toe?” vroeg ze en Jet vertelde: „naar 'n nichtje.” Toen wilde Thea haar dan wel wegbrengen. En natuurlijk liet Jet haar meeloopen.

„Ik dacht dat je soms naar Ans ging . . .” zei Thea met een zucht.

„Nee, die is nooit gauw klaar met haar huiswerk, en ze moet het afhebben als ze buiten wil of naar mij toe. Nee, nu kan ze nog niet. Ik ben altijd veel eerder klaar.”

„O ja —” zei Thea, „ik kan 't ook gauw!”

Ze liepen door. Jet keek naar den hond en zei wat van hem. 't Was een dikke bullebak, die vriend van Thea, maar 't was zeker ook een goedig dier, want hij keek eens trouw naar Jet op. Zoo gingen ze heelemaal met z'n drieën tot aan tante Clara's woning en Jet vertelde onderweg.

Ja, ze vertelde van Fie en dat die al zoo lang ziek was, maar nu den laatsten tijd juist een beetje beter was geworden; Kerstmis had dat gedaan, en een aardige verrassing, ieder was nu zoo blij dat het Fietje wat beter ging. En toen opeens had Jet het over het boek, dat zij Fie gegeven had en waaruit Fie wat blijdschap en ook wil tot beterschap had geput. „Weet je nog, dat boek dat ik eens in school gevonden had?” vroeg Jet. „Het was toen van niemand en ik had het zoo lang bewaard, toen heb ik er maar een goede daad mee gedaan, zooals juffrouw Held ook zei dat ik maar doen moest. En Fie heeft er nu zoo'n plezier in. Ze is gauw jarig en nu ze ergens lust in heeft weet je tenminste wat je haar nu nog eens weer kunt geven.”

Thea had geluisterd en een klein beschaamd lachje was eerst langs haar mond getrokken, toen zei ze zacht:

„Je hebt nooit geweten van wie dat boek was, maar dat was eigenlijk van mij, ik liet het in de bank vóór je liggen, ik dacht . . . ik kon er niets aan doen” . . . hakkelde Thea.

Jet had een plotselinge kleur gekregen, ze keek Thea onder het loopen aan. „Van jou?” — zei ze, „maar waarom heb je dat toen niet gezegd? Juffrouw Held heeft toch voor de klas gevraagd en je wist toch ook dat ik het had. Je had het dus dadelijk kunnen terugkrijgen. Ik heb het lang bewaard . . . en toen eindelijk weggegeven. Wil je het nu nog terug hebben? Ik heb er nog zoo een van mijzelf en dan . . . geef ik Fie dat!”

„O nee” — wierp Thea weg — ik moet het niet terug, want . . . ik heb ook nooit erg van lezen gehouden. Weet je hoe het kwam? Misschien zul jij het wel heel raar vinden, maar ik wil het je toch wel vertellen. Ik kreeg dat boek van mijn Oma op mijn verjaardag — dat was dien dag — voordat ik naar school ging was ik bij Oma aangegaan, en ik had gedacht — . . . want van vader mocht ik niet, van moeder wel en ik dacht dat Oma toen nog zou helpen. . . Oma wist dat ik den winter graag naar dansles zou gaan, en ik wilde dat Oma mij dat voor mijn verjaardag zou geven, dan kon vader er niets aan doen. Oma wist dat ik dat wilde . . . maar zij deed het toch niet. Toen ik dien morgen kwam gaf zij mij een sprookjesboek . . . en . . . al kon ik het niet zeggen, ik was eigenlijk zoo kwaad. Ik liep bij Oma weg — zij deed met vader mee, dacht ik en niet met moeder en mij. Maar dat boek wilde ik niet hebben. Als een klein kind een sprookjesboek? . . . Ik weet nog dat ik het in de klas op een bank liet ploffen . . . het later weer ergens anders liet liggen . . . ik weet niet meer hoe ik gedaan heb, ik was woedend op dat boek. En nu ben ik van den winter niet naar dansles gegaan, ik ga later, als ik ouder ben. Nu . . . ja . . . zoo is dat toen gebeurd. Maar ik wil dat boek nu niet terug hebben, ik heb het expres verloren en je begrijpt wel, toen ik eenmaal voor de klas gezwegen had, dat ik later niet meer wilde komen: dat verloren boek was van mij. Ze zouden mij hebben uitgelachen — en ik gaf er toch niet om. Neen, laat jouw nichtje het maar gerust houden, ik wilde alleen . . . Fietje

wel eens zien. Ik heb hier buiten heelemaal niemand, ik weet soms niet waar ik lopen moet."

Thea's stem had wat zuchtend geklonken. Ze liep daar wel wat zielig met haar hoofd gebogen, terwijl de groote hond maar naast haar sjokte. Thea mocht dan heel veel in de wereld hebben, meer dan duizend meisjes hadden, maar vriendschap kon ze toch niet makkelijk winnen, niet velen hielden echt van haar, ze gingen misschien met Thea omdat er zoo veel moois in haar huis geboden werd. Maar alle schatten van de wereld maken je nog niet rijk, zei Jet haar moeder altijd. Nee, dat zou wel. En wat

moest je nu met Thea doen? Het was of je haar iets verplicht was nu je haar boek had weggegeven.

„Ga maar gerust mee naar Fie”, zei Jet, „ze zal het wel leuk vinden. Ans is ook dikwijls bij mij. En ze is nu zoo opgewekt. Als ze maar niet schrikt van je hond.”

„O, die leg ik wel in de gang en daar blijft hij stil liggen,” vond Thea opeens wat blij. „’t Is te koud om hem buiten te laten, dat mag niet van vader.”

Zoo ging Thea mee. Jet liep te denken over een weeldekind, waarvan ze eens gelezen had en dat toch vaak zoo eenzaam verloren liep door het groote rijke huis van haar ouders. Misschien kon Thea wel niet helpen dat ze niet zoo heel erg aardig was, maar als ze nu wilde . . . Jet had nooit een kwaad hoofd en Ans? . . . nou, maar dat zou ook best gaan, als Jet maar eerst iets deed kwam Ans vanzelf. Thea kon toch wel eens een kéértje met hen meegaan of meedoen?

En zoo kwamen ze bij het huis van zieke Fietje. Nu, maar ze zag er toch weer lief en opgewekt uit. En op verzoek van Fie was de hond ook binnengekomen. Thea zat